

На смерть Шевченка

Микола Некрасов

Ні, не сумуйте, скажу я по щирості!
Випадок трапився трохи не бажаний.
Гине дочасно від божої милості
Краю російського син її вражений.
З часу дораннього молодість трудная,
Пристрастів повна, надій і захоплення...
Смілі промови, борня безрозсудная,
Довгі по тому часи поневолення...
Все йому знане: тюрма петербурзькая,
Допит, заслання, жандармів люб'язності,
Сині, безкраї степи оренбурзької,
Ґрати залізні... У скруті, в незнаності,
Вічно образи холодні приймаючи,
Жив він солдатом — з солдатами нужденними,
Міг і загинуть від лиха щоденного,
Певне, що й жив лиш того дожидаючи.
Та, не зменшаючи гніту знедолення,
Оберегло у часи поневолення
Руських людей провидіння грайливеє, —
Зникла пора його зла, нещасливая,
Все, що від юності ранньої марилося,
Серцю жадане, немов засміялося...
Бог же позаздрив йому.
І життя обірвалося.

Перекладач: П.Усенко

Джерело: 3 книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.